

LIEFDE OP EEN TANDEM

BECCA KINZER

ROMAN

Becca Kinzer

Liefde op een tandem

Roman

Vertaald door Carianne Bolier-van Holst

KokBoekencentrum • Utrecht

Vertaling: Carianne Bolier-van Holst
Ontwerp omslag: Studio Vonk & De Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3859 0
ISBN (ebook) 978 90 297 3860 6
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels in de Verenigde Staten onder de titel *Love in Tandem* bij Tyndale House Publishers, een imprint van Tyndale House Ministries

© 2024 Becca Kinzer

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Mama en papa, dit boek is voor jullie.
Ik zal altijd van jullie houden.

1

Het is afschuwelijk wanneer een onderwijzer een heel schooljaar overleeft, om vervolgens de eerste minuut van de zomervakantie te overlijden.

‘Wat doet u, juffrouw Carter?’

‘Niet bewegen,’ fluisterde Charlotte tegen de eerste willekeurige leerling van groep drie die iets gezegd had. Of misschien was het er een uit groep vier. Tot de middelbare school klonken ze allemaal hetzelfde. Precies zoals de kleine muisjes die Assepoester hielpen om zich klaar te maken voor het bal.

‘Doet u fotomodelletje klikklak?’ piepte het naamloze kind.

‘Niet echt.’ Charlotte tuitte haar lippen en blies zacht haar adem uit zonder zich te verroeren. ‘Er zit een bij.’

‘Waar?’

Hij zweefde op een paar centimeter afstand van Charlottes gezicht. Hoe kon het kind nu vragen wáár?

‘O. Nu zie ik hem. Hij landt bijna op uw neus. Probeert u hem op uw neus te laten landen?’

Dat moest Nash zijn. Vanuit haar ooghoek ving ze een glimp op van een bruine krullenbos. Van alle broertjes en zusjes O’Mally was hij de meest nieuwsgierige. Of de lastigste, als je niet in de stemming was voor nieuwsgierigheid. ‘Ik probeer hem weg te laten vliegen.’

‘Wilt u dat ik u help?’

Nash; dat leed geen twijfel. En ze wilde absoluut níét dat hij haar hielp. Nash’ pogingen om te ‘helpen’ leidden vaak tot bloed, tranen en een bezoek aan het kantoor van de verpleegkundige – of van de directeur, afhankelijk van het type hulp. ‘Ik red me wel, Nash. Echt waar. Ga maar.’

De laatste bel was gegaan, en het plein was gevuld met kinderen die overstroomden van enthousiasme vanwege het feit dat ze zomervakantie hadden. En leraren net zo goed. Ze wist het niet zeker, maar misschien liepen ze wel in polonaise naar de bushalte met Ty Zemeckis, de directeur, voorop.

‘Wilt u dat ik hem voor u wegjaag?’ hield Nash vol.

‘Nee. Laten we hem maar niet boos maken.’ Charlotte ademde opnieuw uit in de hoop dat ze zo een zacht briesje kon imiteren dat de bij ver, ver weg zou voeren.

‘Ik ben een keer geprikt. Zo erg was het niet.’

Wel wanneer je dodelijk allergisch was voor bijen. Of mogelijk dodelijk allergisch voor bijen. Vanaf de verschrikkelijke avond waarop Miranda Woods jaren geleden op Charlotte had gepast en haar de afschuwelijke film *My Girl* had laten zien, die eindigde met de vreselijke dood van een kleine jongen vanwege bijensteken, had Charlotte zich vast voorgenomen om nooit uit te vinden of ze allergisch was.

Charlotte keek scheel terwijl de bij voor haar neus danste. Ze had niet aan de sportdag moeten deelnemen. Ze had tegen Ty moeten zeggen dat ze ijsjes uit zou delen in het cafetaria. Of wc’s zou boenen. Kauwgom zou verwijderen die onder de tafeltjes zat. Alles was beter dan scheidsrechter zijn bij hardloopwedstrijden waarbij de benen van twee kinderen aan elkaar gebonden waren, of bij slagbalwedstrijden in een veld vol bloemenbestuivende moordenaars.

Gelukkig was deze moordende bij het blijkbaar zat om rond haar hoofd te zoemen. Hij vloog weg en liet Charlotte nog een dag in leven. *Pfiew*.

Ze draaide zich om naar het bakstenen schoolgebouw, klaar om haar schamele bezittingen in te pakken en wellicht in haar eentje de polonaise te lopen. Daarna zou ze vlug naar Mucho Mucho Queso gaan. Ze kon niet wachten om de verbaasde blik op het gezicht van haar ouders te zien wanneer ze hun een cheque van tweeduizend –

Pats!

Charlottes hoofd klapte achterover, en ze voelde een pijn-explosie in haar neus. Een stroom warm vocht gutste uit beide neusgaten.

‘Heb ik de bij weggejaagd, juffrouw Carter?’ Nash – uiteraard was het Nash – rende achter de basketbal aan die hij gegooid had. Hij haalde hem uit een enorme kuil waar hij in gestuiterd was. Toen wees hij naar Charlottes gezicht. ‘O, o.’

Inderdaad, o, o. Ze kneep in de brug van haar neus terwijl het gezicht van Nash vertrok en hij in tranen uitbarstte. De bal viel uit zijn handen. Er drupten ook een paar tranen uit Charlottes ogen. Au, dat deed pijn.

‘Het... Het spijt me,’ jammerde hij. ‘Moet ik naar het kantoor van de directeur?’

Zodat deze dag nog langer zou duren? Absoluut niet. ‘Je hebt geluk, Nash. Het kantoor van de directeur is gesloten. Fijne zomervakantie,’ zei ze met een stem die nu klonk als een verkouden Kermit de Kikker.

Nash ging nog harder huilen. ‘Ik h-heb u vermoord.’

Het leek erop dat deze dag zich nog wat langer voort zou slepen. ‘Nee, jongen. Echt niet. Dit was jouw schuld niet.’ En eerlijk gezegd was dat ook zo. Er gebeurden altijd zulk soort dingen wanneer Charlotte meer dan vijftien minuten in de wildernis doorbracht. En een plein vol dolle kinderen en dodelijke vliegende insecten kon je beslist een wildernis noemen.

‘Sst. Stil maar.’ Ze klopte op zijn rug. Dat was haar bedoeling, althans. Aangezien ze niets kon zien nu ze haar hoofd achterover hield, tastte ze rond in de lucht totdat ze zijn haar vond en hem als een puppy besloot te aaien. ‘Mijn neus bloedt heel vaak.’

Tenminste... als je met ‘heel vaak’, ‘voor het eerst in mijn leven’ bedoelde. En in een situatie met snikkende kinderen op de laatste schooldag, was dat inderdaad haar bedoeling. ‘Mijn neus is waarschijnlijk ergens allergisch voor. Ik heb gisteren neusspray gebruikt. Dat heeft de neusholten waarschijnlijk droog gemaakt. Dat heb je met een verstopte neus.’

Ze wist niet waarom ze aan het ratelen was tegen een

negenjarige, laat staan waarom ze het woord neus tig keer gebruikte. Maar als het ervoor zorgde dat zijn tranen zouden opdrogen en het haar zou afleiden van het gevoel alsof er sterretjes in haar neus brandden, dan vond ze het prima.

‘Hé, wist je dat Kenny G, een saxofonist, door zijn neusgaten kan inademen terwijl hij tegelijkertijd uitademt door zijn mond?’

‘Cir-Cir-Circulaire ademhaling. Dat heeft u ons geleerd tijdens de muziekles.’

‘Is dat zo?’ Ze waagde het om naar beneden te kijken.

Nash knikte.

‘En jij hebt dat onthouden?’

Nash knikte opnieuw, terwijl er een flauwe glimlach doorbrak op zijn gezicht met sproeten.

Ze stond versteld. Misschien had ze deze kinderen uiteindelijk toch een paar dingen geleerd, ondanks de schamele middelen die beschikbaar waren voor de muzieklessen en het feit dat ze in deeltijd les gaf. Stel je eens voor wat ze hun volgend jaar zou kunnen leren, wanneer ze echte instrumenten zou hebben. Een echt klaslokaal. Echte hulp.

Een deel van haar kon nog steeds niet geloven dat het schoolbestuur gezwicht was en ermee had ingestemd om de herstell werkzaamheden aan de vervallen parkeerplaats van de middelbare school te laten zitten om een voltijdbaan te kunnen creëren voor een muzikleraar, inclusief de mogelijkheid om een orkest op te richten. De uren die ze besteed had aan het aanvragen van subsidies, werden beloond. Met het besluit van het schoolbestuur en het beloofde subsidiegeld voor alle nieuwe instrumenten, begon Charlottes droom over succesvolle muziekeducatie eindelijk uit te komen.

Zie je wel, Benjamin Bryant.

Charlotte schudde haar hoofd. Stop. Ze betwijfelde of haar voormalig verloofde haar – na twee jaar – nog meer dan een vluchtige gedachte waardig keurde. En bovendien had haar verlangen naar succesvol muziekonderwijs niets met hem te maken.

Oké, voor 94 procent had het niets met hem te maken. Zes

procent had wellicht iets te maken met het feit dat ze er nog steeds op gebrand was om te bewijzen dat Bens beslissing om hun verloving te verbreken een vergissing was geweest. Dat zijn beslissing om haar in de steek te laten een vergissing was geweest.

Charlotte knee in Nash'schouder terwijl ze voorzichtig haar neus onderzocht en zachtjes snoof om te kijken hoe het ermee stond. Het bloeden was gestopt. 'Wie weet? Misschien zul je op een dag wel leren hoe je circulair moet ademen. Heb je er al over nagedacht welk instrument je volgend jaar wilt kiezen?'

Nash grijnsde zonder enig spoor van tranen. 'Trompet. Of misschien trombone. Iets waar ik heel hard op kan blazen. Dan kan ik u misschien helpen om alle bijen weg te blazen.'

Charlotte lachte, ondanks dat het ervoor zorgde dat haar neus begon te kloppen. 'Jouw manier van denken bevalt me wel, Nash,' riep ze, terwijl hij wegrende naar zijn twee oudere broers, die zwaaiden dat hij moest opschieten.

Charlotte snelde het schoolgebouw binnen voordat iets anders haar eerste momenten van zomervrijheid kon verstoren. De deuren van kluisjes sloegen dicht en schoenen piepten te midden van het opgewonden geklets. Charlotte deed alsof ze het groepje meisjes niet zag dat het gebouw uitrende. Normaal gesproken zou ze tegen hen gezegd hebben dat ze langzamer moesten lopen. Vandaag moest ze haar uiterste best doen om niet met een zweep te slaan en 'Vort!' te roepen.

Ze glipte het klaslokaal binnen dat ze deelde met de schoolverpleegkundige, de bibliotheekvrijwilliger en, wanneer hij zich verveelde, de conciërge van de school. Ze trok de deur dicht en leunde ertegenaan, terwijl ze een diepe zucht slaakte. Toen glimlachte ze. Giechelde. Och, wat kon het haar ook schelen – ze begon zelfs te dansen.

Ergens na het vierde of vijfde dansje om de opklaptafel die dienstdeed als haar bureau, schraapte iemand zijn keel in de deuropening.

Charlotte hapte naar adem en draaide zich vlug om. 'Ty. Ik bedoel, meneer Zemeckis. Ik bedoel –' Aangezien hij ooit bevriend

was geweest met haar oudere broer en haar had geplaagd door aan haar oor of aan haar onderbroek te trekken, was het vreemd om hem als directeur aan te spreken.

Ze gaf hem een mep tegen zijn bovenarm. 'Jij stiekeme glui-perd, ik hoorde je niet binnenkomen.' Het was vakantie. Ze zou hem aanspreken zoals ze wilde.

'Au.' Hij wreef met gemaakte pijn over zijn dunne arm. 'Nou ja, als jij niet zo druk bezig was geweest om de tekst van een liedje van Gloria Estefan door elkaar te haspelen. *Come chickabonka, baby, something 'bout a conga?*'

'Ik ben er vrij zeker van dat het liedje zo gaat.'

Ty's ooghoeken krulden omhoog achter zijn bril. 'Ik neem aan dat je op de laatste schooldag mag zingen wat je wilt.' Zijn glimlach verflauwde toen hij de bloedspetters op haar shirt zag. 'Wat is er gebeurd?'

'Nash.'

'Zeg maar niets meer. Ik heb vrij tot augustus.'

Charlotte wachtte totdat de humor terugkeerde in zijn blik. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan friemelde hij even aan zijn oor terwijl hij het rechthoekige vertrek doorkeek richting de plek waar een plastic skelet dat twee ribben miste naast een smalle boekenplank hing, die vol stond met gehavende boeken. Toen pakte hij een van de stoelen van de leerlingen zodat hij kon gaan zitten en wreef vervolgens eindeloos lang over zijn voorhoofd.

Ze zuchtte diep. 'Hoor eens, ik weet waar dit over gaat, en ik wil er liever niet over praten.'

Ty fronste verbaasd. 'Hoe ben je het te weten gekomen?'

'Bens moeder vertelde het me. We kwamen elkaar een paar weken geleden tegen op de boerenmarkt. Ik raakte zo van streek terwijl ik probeerde te bewijzen dat het nieuws mij niet van streek maakte, dat ik voor 53 dollar aan verse spinazie kocht, wat me nog meer van streek maakte, omdat ik een hekel heb aan spinazie en ik weet dat zij ook een hekel aan spinazie heeft. Dus op de een of andere manier verzon ik in al de verwarring

dat ik een denkbeeldige vriend heb die van spinazie houdt. En misschien heb ik zelfs gesuggereerd dat deze vriend niet denkbeeldig was, maar dat hij een speciale en mannelijke vriend is.'

Ty knipperde met grote ogen achter zijn brillenglazen, als een verwarde uil. 'Waar heb je het over?'

Nu was het Charlottes beurt om te knippen en verbaasd te zijn. 'Bens bruiloft dit weekend. Waar heb jij het over?'

Ty greep met een kreun naar zijn nek. 'Nu voel ik me nog beroerder. Ik was helemaal vergeten dat Ben dit weekend trouwt. Hoe haalt hij het in zijn hoofd om dit weekend te trouwen? Is het niet ongeveer hetzelfde weekend waarop jullie twee jaar geleden zouden –'

'Hé, weet je nog dat ik veertig seconden geleden zei dat ik er niet over wilde praten?'

'O, ja. Sorry. Ik hoopte alleen dat ik je op dit moment beter nieuws kon brengen.'

Als het niet over Bens bruiloft ging, wat voor soort nieuws kon het dan – O, *nee*. Charlotte hapte naar adem en drukte een hand tegen haar maag. 'Vertel me alseblieft niet dat het over Will gaat.' Haar broer was een jaar geleden vrijgelaten uit de gevangenis. Als hij opnieuw gearresteerd was...

'Het gaat niet over Will,' zei Ty, terwijl hij met een grimas opstond. 'Het gaat over de muzieklessen. De subsidie gaat niet door.'

'Wat?' Het was alsof Ty opnieuw een basketbal in haar gezicht gooide. 'Nee,' zei ze zacht, terwijl ze tegen haar bureau leunde om steun te vinden. Het gleed een stuk weg.

Ty pakte de rand beet voor het nog verder kon schuiven. 'Ik vind het heel erg voor je. Dit is niet het soort einde van een laatste schooldag dat ik je toewens.'

'Ik begrijp het niet.' Charlotte liet de opklaptafel op de zijkant zakken, omdat ze iets anders wilde doen dan uit drift op de tegelvloer stampen. Ze schopte tegen een van de metalen inklapbare poten. 'Hoe kan de subsidie nu niet doorgaan? Ik dacht dat alles was goedgekeurd.'

'Ik ook, en ik denk dat er een kleine kans bestaat dat het

uiteindelijk goed afloopt. Maar ik kreeg een paar dagen geleden een mail met de waarschuwing dat de stichting die de subsidie verstrekt, onderzocht wordt door de politie.' Hij ontfermde zich over de tafelpoten toen duidelijk werd dat Charlotte meer zin had om ertegenaan te schoppen dan om ze in te klappen. 'En helaas heeft de voorzitter van het schoolbestuur al contact met me opgenomen om te zeggen dat als de subsidie niet verstrekt wordt, ze er geen nut in zien om geld te besteden aan voltijds muziekonderwijs wanneer er zo veel andere dringende behoeften zijn.'

'Zoals wat?'

Ty zette de opgeklapte tafel met een gekwelde glimlach tegen de muur. 'Waar moet ik beginnen? Om te beginnen een betere bibliotheek.'

'Pff. Alsof leerlingen boeken nodig hebben om te kunnen leren.'

Ty's lippen krulden op tot een glimlach. Maar Charlotte had het niet als grapje bedoeld. 'Ons stadje heeft al een bibliotheek. Wat onze stad niet heeft, is een orkest. Onderzoek toont aan dat kinderen die –'

Ty stak zijn handen in de lucht. 'Ik weet wat de onderzoeken aantonen en ik sta aan jouw kant. Ik wil net zo graag succesvol muziekonderwijs als jij. Maar ons stadje beschikt niet over de fondsen om daar op dit moment geld aan uit te geven. Vooral niet voor de basisschool.'

'Daarom heb ik die subsidie aangevraagd.'

'En daarom praat ik nu met je, zodat we een plan B kunnen verzinnen.'

Charlotte gooide het gehavende lesboek over muziektheorie dat ze de afgelopen jaren gebruikt had, in een kartonnen doos, samen met een ukelele, twee drumstokken, een bruine, plastic blokfluit en de speelgoedharmonica die ze van Nash had afgepakt op de eerste schooldag. Ze zwaaide haar gitaarkoffer over haar schouder, tilde de doos op en dwong zichzelf om diep adem te halen. Dit was niet de schuld van Ty. Ze kon op zijn minst naar hem luisteren. 'Wat voor plan B?'

Hij ging in de deuropening staan. 'Heb je toevallig het artikel op de voorpagina van de krant van gisteren gelezen?'

'Heeft onze stad nog een krant?'

'Ik neem aan dat dat nee betekent.' Hij pakte de deurpost beet, boog zich voorover en ging zachter praten, alsof de muren oren hadden. 'A.P. Hopkins is stervende.'

'Ja?' Dat was niet bepaald schokkend nieuws. Het leek alsof de miljonair die leefde als een kluizenaar zo ongeveer om de zeven jaar beweerde dat hij stervende was.

'Nee, ik denk dat het deze keer echt waar is,' zei Ty, omdat hij haar scepticisme duidelijk aanvoelde. 'Als je het artikel zou lezen, zou je het begrijpen. Het voelde heel anders. Alsof hij werkelijk afscheid nam en nog één laatste daad wilde verrichten voor hij deze aarde verlaat. En je raadt nooit wat zijn laatste daad is.'

'Muziekonderwijs voor de stad?' Er welde hoop op in haar borst.

'Een nieuw fietspad van dertig kilometer.'

De hoop spatte aan haar voeten uiteen. 'En wat schieten wij daarmee op?'

Het was niet Charlottes bedoeling om ongevoelig te klinken. Ze zou A.P. Hopkins zeker missen. Niet dat ze hem ooit ontmoet had. Niet dat ook maar iemand hem ooit echt ontmoet had. Maar hoe kon ze de maffe filantroop nu niet missen die zo nu en dan donaties deed en het leven interessant hield in haar verder saaie, kleine stadje in Illinois?

Maar voor deze ene keer wenste ze dat hij zijn geld zou investeren in iets wat niet aan sport gerelateerd was. Aan iets wat het stadje daadwerkelijk nodig had. *Aan muziekonderwijs, bijvoorbeeld.*

'Luister.' Ty pakte de doos uit haar armen en zette hem op de grond alsof hij bang was dat zijn volgende woorden haar in de verleiding zouden kunnen brengen om de doos naar hem te gooien. 'Het fietspad is niet het leukste gedeelte van het verhaal.'

Nu gebruikte hij dezelfde toon die ouders gebruikten wanneer ze hun kinderen vertelden over een 'leuk' bezoekje aan de tandarts.

‘Het leukste is...’ Hij schoof de doos verder weg met zijn voet. ‘Nou, weet je nog dat hij elke keer wanneer hij een grote donatie doet, er voor de lol een of andere wedstrijd aan toevoegt? Zoals de speurtocht die hij financierde toen hij jaren geleden geld doneerde om het voetbalstadion van de middelbare school te repareren? Weet je dat nog? De winnaar kreeg tienduizend dollar.’

‘Natuurlijk weet ik dat nog. Sophia heeft bijna de hele achtertuin van onze ouders omgespit omdat ze ervan overtuigd was dat de vreemd gevormde boom in zijn aanwijzing onze boom was, vanwege de gigantische knoest die haar altijd aan de neus van onze oudoom Benny deed denken.’

‘Precies. Nou ja, wat het schatgraven betreft althans. Ik weet niet hoe de neus van jouw oudoom Benny eruitziet.’

‘Laten we het er maar op houden dat ze gelijk had. Dus wat is de speciale uitdaging deze keer?’ *Wacht eens.* Ze sloeg haar handen ineen alsof ze bad. ‘O, vertel me alsjeblieft dat het opnieuw een wedstrijdje taart eten is, zoals die keer toen hij de volleybalvelden liet aanleggen. Ik had die keer bijna gewonnen, en ik was toen nog maar acht. Weet je hoeveel taart ik zou kunnen eten nu mijn baan op het spel staat?’

Ty wees naar haar met zijn vinger. ‘Juist. Zie je? Dat is wat ik bedoel. Dat is de vurigheid die we nodig hebben. De focus en vastberadenheid.’

‘Voor je verdergaat, wil je me alsjeblieft vertellen wat de uitdaging is? Heeft het met taart te maken?’

‘Waarschijnlijk geen taart. Eerlijk gezegd was Hopkins niet heel gedetailleerd. Hij zei alleen maar dat het een fysieke uitdaging was waarbij je veel tijd buiten moest doorbrengen.’ Hij stak twee duimen op. ‘Precies iets wat bij je past, toch?’

Charlotte staarde hem een ogenblik aan en tilde toen de doos op. Hij kromp ineen alsof ze hem naar zijn hoofd zou slingeren. Wat ze waarschijnlijk ook gedaan zou hebben als ze het zich had kunnen veroorloven om nog meer instrumenten te verliezen. ‘Skydiven in een van slangen wemelende jungle, zodat een of andere doorgedraaide kluizenaar die waarschijnlijk niet eens ster-

vende is, kan lachen wanneer hij ziet hoe ik mijzelf martel zoals in een van die afschuwelijke films, is niet bepaald iets voor mij.'

'Is dat hoe jij de woorden *fysiek* en *buiten* interpreteert?'

'Opzij.' Charlotte gaf hem met haar elleboog een stomp in zijn buik in het voorbijgaan. Als ze niet zo'n haast had om samen met haar ouders margarita's te drinken voor de helft van de prijs, zou ze hem tegen zijn schenen hebben getrapt omdat hij haar valse hoop had gegeven.

'Wacht,' riep hij haar achterna. 'Wil je niet eens horen wat de prijs is?'

Charlotte liep vlug door de gang en riep over haar schouder naar hem: 'Wat doet het ertoe als ik het toch niet ga doen? En bovendien weet je dat ik een hekel heb aan competities. Tenzij er taart bij komt kijken. Of cheesecake misschien,' voegde ze er zachtjes aan toe.

'Vijfentwintigduizend dollar.'

Haar voeten haperden. Vertraagden. Draaiden zich langzaam om. 'Hoeveel zei je?'

Hij stak zijn handen in zijn zakken en boog zich naar voren terwijl hij op geheimzinnige toon zei: 'Je hebt me heus wel gehoord. En je hoeft met niemand te wedijveren. Hopkins zei dat hij deze keer slechts één stel uitkiest om deel te nemen. Dat stel hoeft de uitdaging alleen maar op tijd te voltooien, en dan zal hij hun een prijs geven van vijfentwintigduizend dollar. Hij zei dat het genoeg zou moeten zijn om de kosten van een mooie bruiloft te dekken.'

'Wacht eens even. Wat zei je? Bruiloft? Een stél?'

Ty schraapte zijn keel. 'Ja, blijkbaar is het hele punt van deze uitdaging – afgezien van het winnen van een hoop geld – om een of ander stel te onderwerpen aan voor- en tegenspoed en te zien hoe het hun relatie beïnvloedt. Tussen haakjes, heb je toevallig sinds kort een relatie? Want dat zou plan B een stuk uitvoerbaarder maken. Als Krista en ik volgende week niet op vakantie gingen, dan zou ik proberen of wij konden deelnemen.'

Charlotte verschoof de doos en vroeg zich half serieus af of

ze hem vanaf deze afstand zou kunnen raken met de blokfluit. Wat was er mis met hem? Deze uitdaging was helemaal niets voor Charlotte Carter. Hélemaal níets.

‘Hoor eens, Ty, ik weet dat je het goed bedoelt –’ dat was zonder twijfel de enige reden dat ze de blokfluit niet naar hem toegooide – ‘maar ik weet zeker dat ik manieren kan bedenken om geld in te zamelen voor muziekonderwijs waarbij er geen sprake is van geamputeerde ledematen of overlijden. Of een relatie.’

Ze hervatte haar mars naar de uitgang. ‘Dank je, maar ik houd het wel bij de gebruikelijke inzamelingsacties. Misschien kunnen we dit jaar zelfs een wedstrijdje kus-het-varken doen. Welke kleur lippenstift heeft jouw voorkeur?’

‘Daar wil ik wel kaartjes voor kopen,’ riep mevrouw Scott uit haar klaslokaal van groep vier.

‘Charlotte –’ Ty’s stem haalde haar in toen ze een paar stappen van de deur verwijderd was. ‘Ik denk niet dat inzamelingsacties je dit keer kunnen redden. Ik denk... Ik denk dat je andere opties moet gaan overwegen.’

Het gewicht van haar doos verdubbelde. Andere opties? Dit stadje was zo groot als het plectrum van een gitaar. Hoeveel opties meende hij dat ze had waarbij ze muziekles zou kunnen geven en dicht in de buurt van haar familie zou kunnen blijven? Er wáren geen opties. Vooral niet voor een vrijgezelle meid die mijlenver verwijderd was van een relatie.

Ze verschoof de doos. Bailey Springs in Illinois stelde dan misschien weinig voor in de ogen van buitenstaanders – of van inwoners, als ze eerlijk was – maar Bailey Springs was haar thuis. Haar leven. Haar toekomst. Waarom zou ze een vurige wens hebben om muziekonderwijs op te zetten in dit stadje als het niet de bedoeling was dat ze hierin zou slagen? Ze zou er op de een of andere manier in slagen, hoe dan ook. *Zie je wel, Benjamin Bryant.*

Ze dwong zichzelf om te glimlachen en duwde met haar rug tegen de deur. ‘Ik begrijp je bezorgdheid, maar ik weet zeker dat het goed zal komen.’

‘Hoe kun je dat nu zeggen?’

‘Omdat je soms geen gigantisch budget nodig hebt. Soms heb je gewoon een beetje geloof nodig.’ Ze duwde de deur open en draaide zich om voordat Ty zou zien dat haar glimlach Harperde. Voordat hij zag dat na een jarenlange worsteling om iets te bereiken in haar geboorteplaats, haar geloof meer scheuren en gaten begon te krijgen dan de parkeerplaats van de school.

Voorals toen de stem van de twijfel steeds luider in haar oren klonk. Een stem die heel veel leek op die van Benjamin Bryant. *Zie je wel, Charlotte Carter.*

2 TEGENPOLEN OP 1 TANDEM VOOR DE TOCHT VAN HUN LEVEN

Na haar verbroken verloving heeft Charlotte Carter haar leven eindelijk op de rit: ze leidt een rustig bestaan als muziekdocente, waar ze al haar passie in kwijt kan. Dat bestaan begint te wankelen wanneer het muziekprogramma van haar school vanwege geldproblemen dreigt te verdwijnen. Charlotte heeft er alles voor over om haar baan te redden, zelfs als ze daarvoor hulp moet accepteren uit wel héél onverwachte hoek.

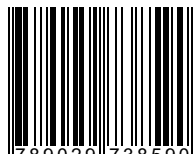
Door een bizarre samenloop van omstandigheden belandt ze namelijk met Zach Bryant op de fiets om geld op te halen voor de noodlijdende school. Zach is niet alleen in alles het tegenovergestelde van haar, maar ook nog eens de bróér van haar ex-verloofde. Terwijl de tocht vordert moeten de twee hun verschillen opzijzetten om hun doel te behalen – maar misschien is het halen van de eindstreep slechts het begin...

BECCA KINZER maakte zelf ooit een fietstocht van ruim 900 kilometer (op een tandem!) met haar vriend, die ze inmiddels haar man mag noemen. Ze werkt als verpleegkundige op de intensive care.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

9 789029 738590